

1. Den femte. Jag måste ut att strida Mot fienden så frigg.
 2. Adjo min hulda moder, Svåger och systrar två, Ett handslag jag åstundar Men kan det icke nå, Om vi ej mera träffas På denna jordens grus, Gud hjälpe oss att samlas I himlens fröjdesthus.
 3. Den femte. Jag måste ut att strida Mot fienden så frigg.
 4. Adjo min hulda moder, Svåger och systrar två, Ett handslag jag åstundar Men kan det icke nå, Om vi ej mera träffas På denna jordens grus, Gud hjälpe oss att samlas I himlens fröjdesthus.
 5. Den femte. Jag måste ut att strida Mot fienden så frigg.
 6. Adjo min hulda moder, Svåger och systrar två, Ett handslag jag åstundar Men kan det icke nå, Om vi ej mera träffas På denna jordens grus, Gud hjälpe oss att samlas I himlens fröjdesthus.
 7. Den femte. Jag måste ut att strida Mot fienden så frigg.
 8. Adjo min hulda moder, Svåger och systrar två, Ett handslag jag åstundar Men kan det icke nå, Om vi ej mera träffas På denna jordens grus, Gud hjälpe oss att samlas I himlens fröjdesthus.
 9. Den femte. Jag måste ut att strida Mot fienden så frigg.
 10. Adjo min hulda moder, Svåger och systrar två, Ett handslag jag åstundar Men kan det icke nå, Om vi ej mera träffas På denna jordens grus, Gud hjälpe oss att samlas I himlens fröjdesthus.

10. Adjo min hulda moder, Svåger och systrar två, Ett handslag jag åstundar Men kan det icke nå, Om vi ej mera träffas På denna jordens grus, Gud hjälpe oss att samlas I himlens fröjdesthus.

på rygg, Jag måste ut att strida Mot fienden så frigg.

12. Adjo min hulda moder, Svåger och systrar två, Ett handslag jag åstundar Men kan det icke nå, Om vi ej mera träffas På denna jordens grus, Gud hjälpe oss att samlas I himlens fröjdesthus.

Den Femte. Läsarepresten.

Tiggande gästen, Läsarepresten, Har nu ställt kofan till denna vår bygd. Han vill ha pengar För sina slängar; Han vill ge pigorna lärdom i dygd.
 2. Frödnar, Mamseller, Glömm er heller Helige mannen att styrka i tron. Saligt de sata Liva och gråta Endast de skada hans svarta person.
 3. Nu bort till kyrkan, Helgad åt dyrkan, Gär han att ösa förbannelser ut. Huru de trängas, Skuffas och slängas, För att af dem få tillbörlig tribut!
 4. När uppå gängen, Midt under sängen, Lymmelens tråder bland qvinnornas grupp, Huru de digna, Prisa, välsigna Andliga frälsningens wäclande tupp!
 5. Arg, som en tiger, Slutligt han stiger Upp uti stolen, att bessa Guds barn; Börja att tala Och dem förma la Alla på asgrundens gnistlande qvarn.
 6. Hör hur han strålar, Pratar om djestlar, Lifsom han wöre en dylit, komplett! Stampar med storna, Spänner ut klorna, Slår sig för bröstet och gråter en sqwätt!
 7. Det är signalen! Vikasom galen Börjar nu tjuta hwarendaste själ. Han vill ha pengar: Samwetsets strängar Vistar han derför, Båd' länge och wäl.
 8. Ewiga plågor, Swafwel och lågor, Brinnande sjöar utmålar han nu. Det perspektivet Leder till Lifwet — Och de förblindade strika uhu!
 9. Mildare åter Pipan snart låter: Han för sitt swafwel vill löpa sig guld. Efter påpelsning Boswar han frälsning Och ber om — offer, för himmelens skuld.
 10. Penningar regna! Han kan sig sågna Lustigt åt Mammon, som bländer så klar. Sedan på lårnan, "Att tjena — Herran," Bort till en annan församling han far.

1. Den femte. Jag måste ut att strida Mot fienden så frigg.
 2. Adjo min hulda moder, Svåger och systrar två, Ett handslag jag åstundar Men kan det icke nå, Om vi ej mera träffas På denna jordens grus, Gud hjälpe oss att samlas I himlens fröjdesthus.
 3. Den femte. Jag måste ut att strida Mot fienden så frigg.
 4. Adjo min hulda moder, Svåger och systrar två, Ett handslag jag åstundar Men kan det icke nå, Om vi ej mera träffas På denna jordens grus, Gud hjälpe oss att samlas I himlens fröjdesthus.
 5. Den femte. Jag måste ut att strida Mot fienden så frigg.
 6. Adjo min hulda moder, Svåger och systrar två, Ett handslag jag åstundar Men kan det icke nå, Om vi ej mera träffas På denna jordens grus, Gud hjälpe oss att samlas I himlens fröjdesthus.
 7. Den femte. Jag måste ut att strida Mot fienden så frigg.
 8. Adjo min hulda moder, Svåger och systrar två, Ett handslag jag åstundar Men kan det icke nå, Om vi ej mera träffas På denna jordens grus, Gud hjälpe oss att samlas I himlens fröjdesthus.
 9. Den femte. Jag måste ut att strida Mot fienden så frigg.
 10. Adjo min hulda moder, Svåger och systrar två, Ett handslag jag åstundar Men kan det icke nå, Om vi ej mera träffas På denna jordens grus, Gud hjälpe oss att samlas I himlens fröjdesthus.

10. Adjo min hulda moder, Svåger och systrar två, Ett handslag jag åstundar Men kan det icke nå, Om vi ej mera träffas På denna jordens grus, Gud hjälpe oss att samlas I himlens fröjdesthus.

GS 1014

Nya Wisor,

Den Första.

Uti stor sorg och ångslan jag mig en wisa gör, ic.

Den Andra.

Författad af en Lifgrenadier-Hustru.

Att en bedröflig tid hwari wi mände lefwa, ic.

Den Tredje.

Författad af en yngling som först utgått till Danmark.

Kom hjälp mig nu att sjunga, ic.

Den Fjerde.

Författad af Sw. Lönberg wid Kronobergs Regemente Albo Compagni.

Jag går med Guds hjälp att strida, ic.

Den Femte.

Tiggande gästen, Läsarepresten, ic.

Linöping, 1849. C. F. Midderstad.

Den Andra: 17

(Reversed for effect.)

Com an mi fah bog.

10. De alla ungdomstidnær som har led,
 sagat mig Med sine trogna fæder
 raadberigelig, Deras navn ar val upptænde,
 Alt vil lifens bot, Und late oss fa mæder Om
 gang i de himlens port.

9. Sag letzte med en flida I minna spåda bar,
Sag henne för närvara för hon beständig var,
Så var mig lust och rogen Son höll ut min
band, När morgon på vet skulle gå till prester

ungdomstid, dat forst idt hundera mig Alt tölja
bygdens sig, som sag mig wan om du har
hört Jvencm forst har forst. Alt nel mit hjeria

7. Det var d. 4 Juni Krefaldigheitens dag, Da hann sag til det mælet Mit efter Guds be-
trag, Den gode Herrens fæde Mit glæd i den ma-
stund, Forfald du nu sørgsødt Dit dødsforberedelse.

pa gihvitt alt Com dig fan gøra værdig Alt
blissa Christi brud, Gæt se om du ar færdig Alt
og smot din Gud

Den Första.

Uti stor sorg och ångslan Jag mig en wisa gör,
Till att förnöta tiden Och korset som jag bär.
Det enda som mig gläder Så är det att jag tror,
Att Herren Gud mig hjälper Som uti hölden bor.

2. När jag till werlden föddes, Min ögon
klara war, Den glädjen war ej långsam Det war
blott trenne dar, Jag aldrig sen i werlden Det
klara ljuset såg, Jag har i mörkret wandrat I
fem och tjugu år.

3. Men ett är det mig gläder Och sagnar
lika väl Att Herrans ord är giswet Till fräls-
ning för min själ, Gud låt mig bördan draga
Och bära korset rätt Och ej deröfwer klaga Så
blisfwer bördan lätt.

4. Ty hvarje Söndagsmorgon Då höres fri-
dens toll, Då alla flodur ljuda Till allt det
christna folk, Då öppnas templets portar För alla
som för mig, Jag är om hjälp förlägen Om jag
skall komma dit.

5. År 1838 då hörde jag en röst, Att Frälsarn för mig lidit Dö med sitt blod förlöst, Jag hastade till Läraren. Och talte dessa ord: Om jag den trösten kunde få Att gå till Herrans bord.

6. Han svarade min gosse Hwem har dig
 detta sagt Har du Guds ord så allfat. Och der-

3. Öfrydde du min fära, Gud och förenat
 an, Guds samwete bönarna. Han är din bästa vän,
 Guds sag med barnen många Dig ensam lemnat
 gwar. Gud allting wäl så lagat. Kom han det
 lofwat har.

4. Han som har lifwet giffwit, Han det be-

2. Gasten mit Hjerta bliver Viar afstedtag:
ning her, Sag mig dermed hugnsvaar, Sag eder
staaar mer Og Gud som bor i høiden til bar
nen staaar her, De waarnstaa forswaar Og en

Sag gar med Guds blysk at strida, for tung
 och forsteland, Estian sag mätte hva, betror mig
 i Guds hand, När mottagingsbör swalla, Och
 tringets formar gny, Da will sag Gud stalla

Den 17. April.

(Dieses Stück ist auf Grundlagen von Herrn Dr. H. v. S. verfertigt.)

10. **U**tridens konung store, **A**n hunnellsta
monart **B**erara bu var konung **D**af þans þjellar
flart, **S**amt alla offerare þa þyg þa var lag,
An iardes of þellar **E**tt þilland of þin nãd

[Faint handwritten notes at the bottom of the page, likely bleed-through from the reverse side.]

trij, Com mo po arach iay, Com ar
trij, et ar dea uen iudem leda, Com har
po adrai mo fo duxar iay, qus
trij, Com mo po arach iay, Com ar

Den enda då bortmister en arm ett ben ett lår,
 En del här sett sitt lifsa och utur iveriden gå.

wara skall, I största nöd och fara Som är i kri-
gets knall, Hvad vill jag sedan frukta Hwart
ut jag wänder mig? De ljufta ord mig tröstar:
Gadt i din Herras frid.

5. Kamrater wi skall wara I wäl och we
förnöjd, Mot förmännen så trogna, Till frigs-
baneret höjd, När de med eko ropar: "Blå Bus-
sar" rusa på! Då wi ej lifwet sparar Wi lyckligt
seggra må.

6. Vi bör om oss påminna, Att öfwer tretti år Uti vår stilla hydda Guds godhet röna fått, Att för vår konung dyra Som nu har slutet nått, Och ifrån kedars hyddor Till himlens sällhet gått.

7. Wi börom oss förena Uti ett brödraband.
Och hwart war kosa ställes Till watten eller
land Så skall från Swea höras från tappre Os-
cars folk, Att wi med äran segra För Swerges
goda tolf.

8. Du bonde jag dig beder, Tänk äfwen der-
uppå, Var huld emot min make Och späda bar-
nen små, När nödens tårar rinna Och nödens
suckar hörs, Kom ihåg jag för dig' strider, Och
det rätt som sig bör.

9. Gud hafwer dig nog gisfwit, En bättre lott än mig, Ty du med måkan kära Får hwila intill dig, När frigaren får wandra rätt ömkeliga trött, Och du med måkan kära Åtnjuter mycket godt.

10. Nu jag min kosa ställer, Uppå en främmande ort, Guds ande han beware I mig sitt dyra ord. Då skall jag lydlig segra, Om döden blir min lott, Guds vägar jag ej flandra, Jag är nu twi godt hopp.

11. Farväl min hulda maka Och mina barn så små, Jag vill ej längre strifwa, Min resa måste gå, Gewäret uti handen Min packning up-